

Коефіцієнт MAPE (тест absolute percentage error) характеризує точність прогнозу. Вважається, що значення MAPE менше 10% свідчить про високу точність прогнозу; від 10% до 20% – хорошу точність прогнозу; від 20% до 50% задовільна точність; понад 50% незадовільна точність.

Висновки і перспективи подальших досліджень. Загалом, для опису тенденцій впливу регульованих державою тарифів та стандартів на рівень витрат підприємницького сектору найбільш адекватною є степенева модель нелінійної регресії. Загалом результат моделювання впливу регульованих державою тарифів та стандартів на рівень випуску продуктів та послуг підприємницького сектору за моделями нелінійної регресії задовільний, тому що відповідно до критерію Фішера можна відкинути нульову гіпотезу, а відповідно до значення коефіцієнту MAPE, яке знаходиться в інтервалі від 10% до 20%, за даною моделлю маємо можливість отримати хорошу точність прогнозу впливу регульованих державою тарифів та стандартів на рівень випуску продуктів та послуг підприємницького сектору.

За умови знаходження першої похідної даної функції, існуватиме можливість визначення з урахуванням статистичної похибки оптимального рівня тарифів на ресурси, що регулюються державою, на основі впливу регульованих державою тарифів та стандартів на рівень випуску продуктів та послуг підприємницького сектору з метою максимізації обсягів випуску продуктів та послуг підприємницького сектору.

Якщо модель статистично адекватна (тобто виконуються всі припущення про статистичні властивості помилок), то лінія регресії може бути використана для прогнозу. Побудовані моделі характеризують основні тенденції впливу регульованих державою тарифів та стандартів на рівень випуску продуктів та послуг підприємницького сектору в Україні за окремими секторами, та, відповідно, можуть бути використані для прогнозування.

Отже, витрати суб'єктів підприємництва або економічні витрати як базову категорію економічної

науки і бізнесу необхідно аналізувати з позицій чітких методологічних орієнтирів, які б підказували дослідникам найкоротший шлях до істини, а в прагматичному плані сприяли їх мінімізації.

БІБЛІОГРАФІЧНИЙ СПИСОК:

1. Дідик А.М. Управління витратами у машинобудівних корпораціях: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. екон. наук / А.М. Дідик. – Львів: НУ «Львівська політехніка», 2008. – 21 с.
2. Єрмошенко М.М. Наукові підходи до формування інформаційно-енергетичної теорії вартості / М.М. Єрмошенко // Актуальні проблеми економіки. – 2014. – № 8. – С. 15–23.
3. Лопатін О.К. Економетрика: [навчально-методичні матеріали] / О.К. Лопатін, О.Б. Черненко. – Київ: Національна академія управління, 2011. – 20 с.
4. Положення про Національну комісію, що здійснює державне регулювання у сферах енергетики та комунальних послуг, затв. Указом Президента України від 10 вересня 2014 р. № 715/2014.
5. Порядок розрахунку тарифів на електричну та теплову енергію, що виробляється на ТЕЦ, ТЕС, АЕС та на установках з використанням нетрадиційних або поновлюваних джерел енергії, затверджений постановою НКРЕ від 12.10.2005 № 896.
6. Филинков А.М. Рыночное, государственное и региональное регулирование затрат предприятия / А.М. Филинков // Вестник Севгу. – Вып. 92: Экономика и финансы: сб. науч. тр. / [редкол.: В.И. Плаксин (отв. ред.) и др.]; Севастоп. нац. техн. ун-т. – Севастополь: Изд-во Сев. НТУ, 2008. – С. 188–191.
7. Шевчук В.Р., Перфілова О.Є. Удосконалення системи тарифів як необхідна передумова переходу до економічних методів державного регулювання в електроенергетиці України / В.Р. Шевчук, О.Є. Перфілова // Економіка промисловості. – 2011. – № 1. – С. 104–111.
8. Звіт про результати діяльності Національної комісії, що здійснює державне регулювання у сферах енергетики та комунальних послуг, у 2015 році. – Затверджено Постановою Національної комісії, що здійснює державне регулювання у сферах енергетики та комунальних послуг 31 березня 2016 р. № 515. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.nerc.gov.ua/data/filearch/Catalog3/Richnyi_zvit_NKREKP_2015.pdf.

УДК 330.331.1

Мартинюк О.М.

*кандидат економічних наук,
молодший науковий співробітник*

*Інституту проблем ринку та економіко-екологічних досліджень
Національної академії наук України*

ПРОВАЙДІНГ ІННОВАЦІЙ ЯК ІНСТРУМЕНТАРІЙ ОРГАНІЗАЦІЙНО-ЕКОНОМІЧНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ АКТИВІЗАЦІЇ ТРАНСФЕРУ ТЕХНОЛОГІЙ

У статті проаналізовано досвід США та Європейського Союзу щодо забезпечення імплементації міжнародних підходів до трансферу технологій в українську економіку. Визначено пріоритети та особливості впровадження методології провайдингу інновацій у процес активізації трансферу технологій у вітчизняній економіці. Запропоновано використання краудсорсингових платформ у процесі активізації інноваційної діяльності.

Ключові слова: інновації, провайдинг, трансфер технологій, мережі, комерціалізація, краудсорсинг.

Мартынюк Е.Н. ПРОВАЙДИНГ ИННОВАЦИЙ КАК ИНСТРУМЕНТАРИЙ ОРГАНИЗАЦИОННО-ЭКОНОМИЧЕСКОГО ОБЕСПЕЧЕНИЯ АКТИВИЗАЦИИ ТРАНСФЕРА ТЕХНОЛОГИЙ

В статье проанализирован опыт США и Европейского Союза по обеспечению имплементации международных подходов к трансферу технологий в украинскую экономику. Определены приоритеты и особенности внедрения методологии провайдинга инноваций в процесс активизации трансфера технологий в отечественной экономике. Предложено использование краудсорсинговых платформ в процессе активизации инновационной деятельности.

Ключевые слова: инновации, провайдинг, трансфер технологий, сети, коммерциализация, краудсорсинг.

Martynuk O.M. PROVIDING INNOVATION AS A TOOL TO ENSURE THE ORGANIZATIONAL AND ECONOMIC REVITALIZATION OF TECHNOLOGY TRANSFER

The article analyzes the experience of the United States and the European Union to ensure the implementation of international approaches to technology transfer in the Ukrainian economy. The study identified the priorities and particular implementation methodology providing innovations in the revitalization process of technology transfer in the domestic economy, it is suggested the use of crowdsourcing platforms in the process of innovation activity.

Keywords: innovation, providing, technology transfer, networking, commercialization, crowdsourcing.

Постановка проблеми. Актуальність дослідження питань провайдингу інновацій зумовлена негативним станом інноваційної діяльності в Україні. Сьогодні основою економічного розвитку країни є інновації, їхнє впровадження в нові технології та продукти. Однак позиції України у цій сфері є досить невтішними. Так, частка нашої країни на світовому ринку інноваційної продукції, який оцінюється в 2,5–3 трлн. дол., становить близько 0,05–0,1%. Цей відсоток досягається переважно продукцією оборонно-промислового комплексу та авіаційної промисловості. Для порівняння частка США становить 36%, Південної Кореї – 38%, Японії – 32%, Німеччини – 17%, Росії – 0,3% [1, с. 43].

Нині у вітчизняній економіці спостерігаються негативні процеси: скорочення кількості інноваційно-активних підприємств; відтоки кваліфікованих наукових та технічних кадрів; постійне зменшення обсягів виконаних наукових та науково-технічних робіт; великий розрив між отриманням результатів НДДКР і їх комерціалізацією та необхідність пошуку шляхів удосконалення системи перетворення наукових знань на ринковий конкурентоздатний продукт. Тобто потребують розгляду питання саме провайдингу інновацій в Україні як інструментарію організаційно-економічного забезпечення активізації трансферу технологій.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Сучасний вітчизняний досвід репрезентує провайдинг як найважливіший інструмент активізації трансферу світових технологій у практику та розвиток ринку інновацій в Україні. Зазначимо, що науково-практичні аспекти інноваційного розвитку та трансферу технологій досліджено у низці наукових праць вітчизняних та зарубіжних учених, а саме: Н. Андрєєвої [2], О. Андросової [3], В. Василенко [4], с. Володіна [5], В. Гриньова [6], с. Ілляшенко [7], Г. Нагорняк [8], О. Ляшенко [13], О. Телетова [1], Л. Федулової [9], Н. Фонштейн [10], М. Хвесика [11], Ю. Яковець [12] та ін. У дослідженнях науковців висвітлюються загальні економічні проблеми організації та сталого інноваційного розвитку; сучасні підходи до провайдингу інновацій; розглядаються особливості трансферу технологій в ринкову економіку держав.

Основна мета трансферу технологій – це формування економіки інноваційного типу та її інтеграція у світове господарство на нових принципах впровадження інновацій [8, с. 119]. Зазначимо, що визначення напрямів активізації трансферу інноваційних технологій у сучасну економіку України пов'язані з дослідженням особливостей (напрямів) розвитку провайдингу інновацій як інструменту активізації, комерціалізації та соціалізації трансферу технологій та сталого розвитку вітчизняного ринку інновацій. На жаль, аналіз питань визначення взаємозв'язку результативності трансферу технологій від ефективності реалізації провайдингу інновацій вивчено у науковій літературі недостатньо.

Мета статті полягає у визначенні інструментарію, пріоритетів та особливостей імплементації методології провайдингу інновацій у процес активізації транс-

феру технологій в економіку України.

Виклад основного матеріалу дослідження. Будь-яка діяльність, а тим більш інноваційна, неможлива без ресурсного забезпечення, під яким слід розуміти всі можливі види матеріальних і нематеріальних ресурсів: кадрів, грошей, часу, інформації, обладнання та ін. Практична реалізація інноваційної діяльності здійснюється за допомогою ефективного впровадження її організаційно-економічного інструментарію. Нині науковцями та практиками все більша увага приділяється такому інструменту, як провайдинг інновацій.

Слово «провайдинг» з англійської означає «забезпечення» або «той, що забезпечує». І хоча в міжнародній практиці найбільше цей термін використовується у сфері інформаційно-технологічного маркетингового забезпечення постачання послуг (Інтернет-провайдинг, хост-провайдинг, контент-провайдинг, провайдер і т. п.), останнім часом все більше застосування зазначений термін набуває в загальному розумінні забезпечення інноваційної діяльності. Більш того, в умовах глобалізації досвід розвинених країн показує, що запорукою успіху є наявність саме розвинутої інноваційної інфраструктури та економічно ефективної реалізації провайдингу інновацій.

Вітчизняні економісти розглядають «провайдинг інновацій» як систему перетворення наукових знань на ринковий продукт з урахуванням інтересів усіх учасників інноваційного процесу [5]. Суб'єкт підприємницької діяльності, що виступає інноваційним провайдером, здійснює апробацію та впровадження інноваційних проектів, аналіз інформаційних потоків і потреб в інноваціях, реалізацію цих процесів.

На думку автора, провайдинг інновацій – це комплексне організаційно-економічне забезпечення процесу створення і виведення на ринок інноваційних проектів (товарів, послуг), що охоплює всі стадії інноваційного циклу товару (послуги) та включає різні функціональні види забезпечення в їх сукупності, а саме: психологічне, інституційне (законодавче), маркетингове, фінансове (інвестиційне), інформаційне, кадрове.

Зазначимо, що сутність категорії «провайдинг інновацій» тісно взаємопов'язана з офіційним визначенням поняття «трансфер технологій». Так, згідно з офіційними рекомендаціями Організації з економічного співробітництва та розвитку (OECD) під керівництвом Фраскати «Стандартна практика, що пропонується для обстежень досліджень та експериментальних розробок», трансфер технологій – це передавання науково-технічних знань і досвіду для надання науково-технічних послуг, застосування технологічних процесів, випуск продукції.

Консорціум американських федеральних лабораторій трактує трансфер технологій як процес, за допомогою якого знання, механізми й обладнання, отримані в результаті проведення дослідницьких робіт, фінансованих федеральним бюджетом, використовуються для забезпечення приватних і громадських потреб [14, с. 233].

Своєю чергою, відповідно до визначення Ради з наукових та промислових досліджень (CSIR), транс-

фер технології являє собою процес, за яким інтелектуальна власність перетворюється на фізичний продукт або процес, що генерує комерційну вигоду або може бути використаний на благо суспільства [15].

Закон України «Про державне регулювання діяльності у сфері трансферу технологій» [16] визначає трансфер технології як передачу технології, що оформляється шляхом укладення між фізичними та/або юридичними особами двостороннього або багатостороннього договору, яким установлюються, змінюються або припиняються майнові права та обов'язки щодо технології та/або її складників. Законом визначено повноваження суб'єктів державного регулювання діяльності у сфері трансферу технологій, зокрема уповноваженого органу, центральних та місцевих органів виконавчої влади, Національної та галузевих академій наук, визначена роль державної експертизи, встановлена форма договору про трансфер технологій.

Зазначимо, що однією з найпотужніших систем інноваційного провайдингу в світі є система Сполучених Штатів Америки. Щорічно її сукупний дохід перевищує 100 млрд. дол. У загальному обсязі витрат на науку 30 країн – членів Організації з економічного співтовариства і розвитку (ОЕСД) 44% належить США. Ухвалення в 1986 р. Федерального акту трансферу технологій, який визначив, що трансфер технологій є обов'язковим для всіх учених та інженерів у федеральних дослідницьких центрах, стало вагомим чинником інноваційного розвитку в США.

Закон Бея і Доуля, прийнятий у 1980 р., створив єдину патентну політику для багатьох федеральних агентств, які фінансують дослідження. Натомість в Україні ще в 2004 р. був уведений мораторій на створення нових технопарків, а також скасовані державні пільги, і діяльність технопарків практично припинилась. Цим рішенням фактично ліквідований найбільш швидкий і ефективний шлях розробки і впровадження досягнень науки у виробництво, що призвело до зниження загальної кількості зареєстрованих проектів технологічних парків

У 1979 р. Міністерство економіки Нідерландів увело схему субсидування інновацій, орієнтованих на науково-дослідні програми. Цей механізм був створений із метою направити результати фундаментальних досліджень, отриманих у науково-дослідних інститутах і університетах, на задоволення стратегічних проблем бізнес-сектора. Застосування такого механізму в Україні могло б зняти чимало протиріч і ліквідувати безліч бар'єрів взаємодії між промисловістю і науково-дослідними інститутами та університетами.

Законодавством не врегульовано питання щодо заповнення подання заявок на винаходи в інші країни без попереднього подання заявок в Україні, що, зокрема, призводить до неконтрольованого відтоку нових технологій за кордон. Кримінальним кодексом України не визначено відповідальність за вчинення зазначених дій, хоча така відповідальність передбачена, зокрема, законодавством США, Великобританії, Росії.

Протягом останніх 20 років витрати на дослідження і розвиток у США становлять близько 2,5% ВВП. У країнах ЄС прийнятою нормою фінансування науки є 3%, у той час як в Україні щорічний розмір бюджетних витрат на науку становив 0,3–0,5% ВВП, а сумарно всіх джерел – 1,2%. Із метою стимулювання інноваційного підприємництва в США досить успішно використовується податковий кредит, який становить 20% від суми приросту витрат на НДДКР порівняно із середнім значенням за останні три роки. Досвід США показує, що використовувачи механізм податкового кредиту, держава виступає в ролі стратегічного інвес-

тора і заохочує інноваційну активність підприємства.

У країнах ЄС лідерами за видатками на інновації є Швеція, Данія, Фінляндія, Німеччина, Франція і Нідерланди, де рівень цих витрат становить 3,8–7% від загального обсягу виробництва і продажу продукції.

Серед проблем, що перешкоджають розвитку міжнародного трансферу технологій в Україні, можна виділити [18, с. 117]:

1) недостатнє державне фінансування НДДКР і практично повна відсутність активної інноваційної політики;

2) фінансування інновацій за рахунок власних коштів підприємств. Понад 95% промислових підприємств здійснюють інновації за рахунок власних коштів, обсяг яких становив майже три чверті загального обсягу витрат;

3) низьку частку науково-технічної продукції в товарній структурі українського експорту. В Україні обсяги експорту формуються переважно за рахунок сировинних галузей, тому частка країни на ринку високотехнологічної продукції становить приблизно 0,05–0,1%;

4) неефективне та нецільове використання коштів на інновації, адже часто має місце спрямування інноваційних коштів на проекти, які не мають інноваційного характеру;

5) відтік з України кваліфікованих наукових та технічних кадрів, занепад багатьох наукових шкіл, стрімку деградацію матеріально-технічної бази наукових та науково-технологічних досліджень, переважне впровадження в Україні запозичених технологій не найвищого рівня новизни;

6) відсутність попиту на науково-технічні розробки з боку держави та приватного сектору. Низькими залишаються обсяги державного замовлення на новітні технології, які щорічно становлять близько 1% бюджетного фінансування наукової сфери. Венчурне фінансування в Україні не отримало належного розвитку;

7) неефективне використання вітчизняного інноваційного потенціалу. Спостерігається тенденція щодо подальшого відставання України в технологічному розвитку від розвинутих країн світу.

Процес провайдингу інновацій у структурі трансферу технологій неможливий без створення трансферних мереж. Саме завдяки трансферним мережам відбувається покупка/продаж інноваційних технологій, тому вони грають важливу роль у життєвому циклі інновацій. У світі існують такі основні мережі трансферу: *Enterprise Europe Network (EEN)*, *Innovation Relay Centre network (IRC)*, *Innovation Relay Centers (IRC)*.

Enterprise Europe Network (EEN) – це мережа, робота якої ґрунтується на використанні адаптованих до місцевих ринків існуючих інноваційних технологій. *Innovation Relay Centre network (IRC)* – це європейська мережа інноваційних Релей-центрів (ІРЦ), що дає змогу здійснити обмін інформацією про технології з усіма європейськими інноваційними центрами. EEN складається з 250 Релей-центрів, перші з яких були створені в 1995 р. за підтримки Європейської Комісії. *Innovation Relay Centers (IRC)* – це мережа, яка існувала з 1995 до 2008 р. і об'єднувала більше 70 регіональних консорціумів із 33 країн і відбиралася Європейською Комісією на конкурсній основі.

В Україні існують такі трансферні мережі, як: *Ukrainian Technology Transfer Network (UTT)*, *National Technology Transfer Network (NTTN)*.

Українська мережа трансферу технологій (*Ukrainian Technology Transfer Network – UTTN*)

є складовою частиною інноваційної інфраструктури, яка сприяє комерціалізації науково-технічного потенціалу. Мережа розміщує у своїх публічних базах як пропозиції, так і запити на технології. Національна мережа трансферу технологій (National Technology Transfer Network – NTTN) будується відповідно до методології та за моделями Європейської мережі інноваційних Релей-центрів та Української мережі трансферу технологій. Проект створення мережі направлений на консолідацію інформаційних ресурсів державних, громадських, приватних інноваційних структур України, підприємств, установ та організацій в єдину мережу трансферу технологій та подальшу її інтеграцію до європейської мережі EEN. Типи профілів централізованої бази даних NTTN: технологічні пропозиції; технологічні запити; інноваційні пропозиції; інноваційні продукти; пропозиції НДДКР; запити НДДКР.

Національна мережа надає такі послуги, як: експертиза інноваційних проектів, технологічний аудит і аудит інтелектуальної власності, консультації по трансферу і комерціалізації технологій, пошук і залучення інвестицій.

Основними характерними рисами іноземних трансферних мереж є те, що вони мають прямий вихід на зарубіжні платформи, можуть безпосередньо співпрацювати з різними країнами світу, у той час як наші мережі можуть здійснювати вихід на світовий ринок лише через російську трансферну мережу RTTN, причому до обмеженого числа технологічних профілів і з меншими повноваженнями. Також можна відзначити, що світові мережі інтегровані між собою, а наші мережі працюють паралельно, що створює перешкоди на шляху вільного і швидкого доступу до всіх наявних профілів для потенційного покупця і продавця.

Удалим досвідом вивчення попиту суспільства на інноваційні продукти (технології) та вивчення особливостей взаємозв'язку державного управління з бізнесом у сфері провайдингу інновацій є впровадження у вітчизняну практику функціонування сучасних соціальних інноваційних проектів – краудсорсингових Інтернет-платформ. Вони орієнтовані на використання потенціалу соціальних Інтернет-мереж.

У перекладі з англійської *crowdsourcing* – це звернення до масового джерела. Цей термін у широкому життєвому з'явився відносно нещодавно. У 2006 р. у статті *The Rise of Crowdsourcing* головним редактором журналу *Wired* Джеффом Хау було сформульовано цей термін [19, с. 177].

О. Лапшова пропонує таке визначення: краудсорсинг – це залучення до вирішення тієї чи іншої проблеми думки величезної кількості самих різних людей, а в подальшому ця думка аналізується, обирається найбільш значуща та на її основі приймається рішення [20, с. 54].

Звичайним явищем застосування методів краудсорсингу є використання їх у соціологічних дослідженнях (наприклад, дані екзит-полу, висловлення думки городян щодо пам'ятників культури або реформ тощо), маркетингових дослідженнях або в рекламі. Цей прийом дає виробникам змогу налагодити зворотній та, можна сказати, постійний зв'язок зі своїм споживачем, оскільки застосування можливостей *Internet* та соціальних мереж (*Facebook*, *Twitter*, *ВКонтакте* та ін.) дає багатьом компаніям можливість не тільки визначитися з думкою споживачів різних категорій, а й своєчасно скорегувати свою стратегію [21, с. 127].

Враховуючи вищезазначене, в інноваційній сфері краудсорсинг слід розглядати як мобілізацію ресур-

сів великої кількості людей через застосування новітніх інформаційних технологій задля вирішення актуальних питань із соціалізації, екологізації та підвищення ефективності трансферу інноваційних технологій на рівні підприємства, регіону та суспільства в цілому.

Проаналізувавши міжнародний досвід, автором визначено такі напрями розвитку провайдингу інновацій в Україні: перегляд підходів до програмно-цільового планування і фінансування інноваційного процесу, впровадження краудсорсингових Інтернет-технологій у практику інноваційної діяльності вітчизняних мереж, створення механізмів державного стимулювання інноваційної активності підприємств, а також здійснення інноваційного тиску на суб'єкти господарювання через запровадження санкцій на випуск застарілої продукції і використання неефективних ресурсних, енергоємних і екологічно небезпечних технологій. Отже, зарубіжний досвід свідчить, що ключовим елементом успіху діяльності з провайдингу інноваційних технологій є сильна державна політика.

Дослідження особливостей інвестиційного забезпечення інновацій передбачає поєднання можливостей самоокупних інноваційних проектів, які виконуються в умовах спеціального режиму інноваційної інфраструктури (з рефінансуванням пільгових сум високотехнологічне виробництво), широке залучення різних форм капіталу, включаючи венчурний, значне здешевлення ресурсів за рахунок оптових поставок і реалізації на тендерних умовах.

Висновки. На підґрунті аналізу зарубіжного досвіду США та Європейського Союзу у дослідженні визначено особливості (напрями) розвитку провайдингу інновацій в Україні, а саме: вдосконалення нормативно-правової бази захисту інтелектуальної власності; поліпшення фінансування інноваційного розвитку; проведення цілеспрямованої підготовки кадрів високої кваліфікації для високотехнологічних галузей, а також менеджерів інноваційної діяльності; впорядкування роботи технопарків, створення сучасних наукових лабораторій при корпораціях, новітньої інфраструктури й інформаційних банків технологій, спеціальних інноваційних фондів із залученням інституціональних інвесторів, комерційних банків; удосконалення системи управління інноваційними проектами та програмами; поліпшення організаційно-фінансової інфраструктури інноваційної діяльності; підвищення інноваційної культури суспільства; широке застосування в усіх галузях економіки і сферах суспільного життя інформаційно-комунікаційних краудсорсингових технологій; формування загальнодержавної системи автоматизованого пошуку, збору, накопичення, аналітичного оброблення, систематизації, інформації в галузі науково-технологічного та інноваційного розвитку, єдиної системи обліку інформаційних ресурсів держави.

БІБЛІОГРАФІЧНИЙ СПИСОК:

1. Інновації в маркетингу промислового підприємства: [монографія] / О.С. Телетов, Н.В. Івашова, Є.І. Нагорний ; за заг. ред. д-ра екон. наук, проф. О.С. Телетова. – Суми : Сумський державний університет, 2013. – 282 с.
2. Андрєєва Н.М. Сучасні аспекти екологізації інноваційної діяльності України в умовах трансформації вітчизняної економіки / Н.М. Андрєєва, О.М. Мартинюк // Вісник Хмельницького національного університету. – 2014. – № 3. – Т. 3. – С. 65–68.
3. Андросова О.Ф. Трансфер технологій як інструмент реалізації інноваційної діяльності : [монографія] / О.Ф. Андросова, А.В. Череп. – К. : Кондор, 2007. – 356 с.
4. Василенко В.О. Інноваційний менеджмент / В.О. Василенко. –

- К. : ЦУЛ : Фенікс, 2003. – 440 с.
- Володін С.А. Концепція інноваційного провайдингу на наукоємному ринку АПК : [монографія] / С.А. Володін. – К. : ІПТ, 2005. – 70 с.
 - Гринев В.Ф. Инновационный менеджмент : [учебник] / В.Ф. Гринев. – К. : МАУП, 2000. – 148 с.
 - Маркетинг інновацій і інновації в маркетингу : [колективна монографія] / за ред. д.е.н., проф. С.М. Ілляшенка. – Суми : Університетська книга, 2008. – 615 с.
 - Нагорняк Г. Вплив трансферу технологій на інноваційні процеси: український та зарубіжний досвід / Г. Нагорняк, І. Нагорняк, Ю. Вовк // Соціально-економічні проблеми і держава. – 2013. – Вип. 2(9). – С. 117–127.
 - Інноваційний розвиток економіки: модель, система управління, державна політика : [колективна монографія] / за ред. Л.І. Федулової. – К. : Основа, 2005. – 550 с.
 - Фонштейн Н.М. Трансфер технологий и эффективная реализация инноваций : [монография] / Н.М. Фонштейн. – М. : АНХ при Правительстве РФ, 1999. – 296 с.
 - Інноваційно-інвестиційна і технологічна безпека трансформації регіональних економічних систем : [колективна монографія] / За наук. ред. академіка НААН України, д.е.н., проф. М.А. Хвєсика. – К. : Наукова думка, 2013. – 460 с.
 - Яковець Ю.В. Теорія і механізм інновацій в ринковій економіці: [монографія] / Ю.В. Яковець. – М. : Міжн. фонд Н.Д. Кондратьєва, 2008. – 255 с.
 - Ляшенко О.М. Методи та моделі комерціалізації трансферу технологій : дис. ... докт. екон. наук : спец. 08.00.11 /
 - Вил. 179 № 0126 К. 122009. – 504 с.
 - Бутенко Д.С. Трансфер інноваційних технологій: сутність і значення для сучасної економіки України / Д.С. Бутенко, І.І. Ткачук // Глобальні та національні проблеми економіки. – 2015. – Вип. 3. – С. 232–235.
 - The Council for Scientific and Industrial Research [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.csir.co.za/index.html>.
 - Закон України «Про державне регулювання діяльності у сфері трансферу технологій» від 14 вересня 2006 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/143-16>.
 - Національна мережа трансферу технологій [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://nttn.org.ua/>.
 - Левий В.В. Проблеми та перспективи участі України в міжнародному трансфері інноваційних технологій / В.В. Левий, Н.О. Дугієнко // Молодий вчений. – 2015. – № 1(16) – С. 115–118.
 - Howe J. The Rise of Crowdsourcing / J. Howe // Wired. – 2006. – № 14(6). – Р. 176–183.
 - Лапшова О.А. Краудсорсинг бизнес-процессов – одна из стратегий современной концепции маркетинга / О.А. Лапшова // Проблемы экономики и менеджмента. – 2012. – № 4(8). – С. 53–56.
 - Андрєєва Н.М. Використання інноваційно-наукового центру з впровадження ресурсозберігаючих та екологоорієнтованих проєктів на базі краудсорсингової платформи / Н.М. Андрєєва, М.В. Барун // Вісник ОНУ ім. І.І. Мечникова – 2014. – Т.19. –

УДК 338.1:338.23: 658.14.01

Стегней М.І.

*доктор економічних наук,
професор кафедри фінансів
Мукачівського державного університету*

СТАТИСТИЧНА ОЦІНКА ВПЛИВУ ХАРАКТЕРИСТИК СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКОГО ВИРОБНИЦТВА НА ВАЛОВИЙ РЕГІОНАЛЬНИЙ ПРОДУКТ В УМОВАХ РОЗВИТКУ БЮДЖЕТОФОРМУЮЧИХ ПРОЦЕСІВ

У статті проведено статистичну оцінку впливу характеристик сільськогосподарського виробництва на валовий регіональний продукт. Проаналізовано розміри і значення державної підтримки сільськогосподарських підприємств за регіонами України. Охарактеризовано стратегії розвитку аграрного сектору України. Доведено необхідність подальшої державної підтримки розвитку агропродовольчої сфери.

Ключові слова: статистична оцінка, економетрична модель, сільськогосподарське виробництво, валовий регіональний продукт.

Стегней М.И. СТАТИСТИЧЕСКАЯ ОЦЕНКА ВЛИЯНИЯ ХАРАКТЕРИСТИК СЕЛЬСКОХОЗЯЙСТВЕННОГО ПРОИЗВОДСТВА НА ВАЛОВОЙ РЕГИОНАЛЬНЫЙ ПРОДУКТ В УСЛОВИЯХ РАЗВИТИЯ БЮДЖЕТОБРАЗУЮЩИХ ПРОЦЕССОВ

В статье проведена статистическая оценка влияния характеристик сельскохозяйственного производства на валовой региональный продукт. Проанализированы размеры и значение государственной поддержки сельскохозяйственных предприятий по регионам Украины. Охарактеризованы стратегии развития аграрного сектора Украины. Доказана необходимость дальнейшей государственной поддержки развития агропродовольственной сферы.

Ключевые слова: статистическая оценка, эконометрическая модель, сельскохозяйственное производство, валовой региональный продукт.

Stehnei M.I. STATISTICAL EVALUATION OF PERFORMANCE FOR AGRICULTURAL PRODUCTION GROSS REGIONAL PRODUCT IN THE DEVELOPMENT OF BUDGET-PROCESSES

In the article the statistical evaluation of the impact of the characteristics of agriculture in the gross regional product. Analyzes the size and importance of state support of agricultural enterprises in the regions of Ukraine. The characteristic strategy of agrarian sector of Ukraine. The necessity of further state support of the agro-food sector.

Keywords: statistical evaluation, econometric model, agricultural production, the gross regional product.

Постановка проблеми у загальному вигляді та її зв'язок із важливими науковими чи практичними завданнями. Сьогодні аграрний сектор є одним із бюджетоформуючих та найбільш перспективних у зовнішній торгівлі, тому необхідно чітко визначити напрями його розвитку на перспективу. Водночас на аграрний сектор покладається соціальне наван-

таження, яке пов'язане із соціально-економічним розвитком сільських територій та добробутом сільського населення. Тому стратегічний розвиток аграрного сектору має і політичне навантаження.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Закономірності зміни характеристик сільськогосподарського виробництва являються предметом науко-